

The background of the book cover is black, featuring several vertical, blue, thorny branches that resemble rose hips. The branches are covered in sharp, brownish, triangular thorns. The text is overlaid on this background.

Ar esi pasiruošęs mirti
dėl savo mėgstamiausios istorijos?

FANDOM

ANNA
DAY

1 SKYRIUS

Bekildama nuo kėdės suprantu, kad mano ilgas medvilninis sijonas prisiklijavo prie šlaunų, todėl paslapčia atplėšiu ant odos prilipusią medžiagą.

– Nagi, drąsiau, – sušnabžda Keitė.

Aš nieko neatsakau. Kodėl pasisiūliau padaryti šitą kvailą pristatymą? Viešasis kalbėjimas nėra mano stiprioji pusė. Ne, tiesą sakant, nesu sutverta *jokiam* viešam dalykui.

– Kai būsi pasiruošusi, pradėk, Violeta, – taria panelė Tomson.

Aš paskutinį kartą timpteliu medžiagą ir nueinu į klasės priekį. Mane apima nemalonus jausmas – atrodo taip, lyg traukčiausi, lyg į mane įsmeigtos klasiokų akys skleistų mažinimo spindulius. Besitraukianti Violeta. Ši mintis mane prajuokina. Nuostabu – dabar atrodau ne tik baili, bet dar ir išprotėjusi.

Už palaikio mokytojo stalo sėdinti panelė Tomson drąsinau nusišypso.

– Nagi, Violeta, papasakok mums apie savo mėgiamiausią romaną. Knygos pavadinimas yra?..

– Selės King „Pakaruoklio šokis“, – atsakau aš.

Iš paskutinių suolų pasigirsta sutartinė berniukų dejonė, tačiau aš žinau, kad jie tik apsimeta nusivylę. Mažiau nei prieš metus visus juos mačiau kine, kai pasirodė pagal knygą pastatytas filmas. Kiek pamenu, jie visi išėjo įtartinai paraudusiomis akimis.

Aš giliai įkvepiu ir pradedu pristatymą.

Seniai gyveno rasė, vadinama žmonėmis.

Žmonės buvo protingi ir ambicingi, tačiau jie taip pat buvo godūs. Šis godumas virto į nepasotinamą norą tobulėti – jie troško tobulo kūno, tobulo proto, tobulo gyvenimo. Dvidešimt antrojo amžiaus aušroje šis nepasotinamas troškimas sąlygojo pirmųjų genetiškai patobulintų žmonių atsiradimą.

Aš dramatiškai nutylu ir apsižvalgau po kambarį. Tikiuosi, kad visi bus išpūtę akis, pakerėti mano pasakojimo, tačiau klasė kone snūduriuoja.

Genetiškai patobulinti žmonės, trumpiau vadinami Genijais. Aukšti, stiprūs, gražūs. Minimalus intelekto koeficientas – 130. Neilgai trukus Genijai persikėlė gyventi į gražesnes vietas užmiestyje, vadinamas Medžioklės Plotais, kuriuose nebuvo nei ligų, nei nusikalstamumo.

Aš perkeliu svorį nuo vienos kojos ant kitos, nusibraukiu nuo akių plaukus ir gilyn į tamsią, nenaudojamą smegenų dalį nustumi erzinančią mintį, kad darau iš savęs milžinišką kvailelį.

Bet kaipgi genetiškai nepatobulinti žmonės? Paprasti vyrai ir moterys, kaip aš ar tu? Juos imta vadinti paralyžiuoto vystymosi objektais, arba tiesiog Parazitais. Jie buvo uždaryti senuosiuose miestuose – Londone, Mančesteryje, Paryžiuje, Maskvoje, – kuriuose buvo tiršta ligų ir nusikaltimų, izoliuoti už ištisus kilometrus vingiuojančių miesto sienų ir bombarduojami tol, kol pasidavė. Tik patys stipriausi ir pajėgiausi Parazitai galėjo patekti į Plotus, kur tapdavo Genijų vergais.

Žodis žmogus išnyko iš vartosenos... tapo draudžiamas.

Liko tik Genijai ir Parazitai...

– Vadinasi, aš Parazitas, – iš klasės galo sušuko Rajenas Belas. – Ar tą nori pasakyti?

Nuostabu. Tik to man ir reikėjo – rėksnio iš galinio suolo. Norėčiau turėti didesnius kiaušus ir surikti Rajenui, kad jis visa tai jau žino – mačiau, kaip visas dvi filmo valandas jis prasėdėjo slapčia prie nosies prispaudęs vienkartinę nosinaitę.

– Užsičiaupk, pimpale, – sušuko Keitė. Ji staigiai atsisuka į Rajeną, ir jos raudoni pusilgiai plaukai ore apsuka tobulą lan-
ką. Aš nematau Keitės veido, tačiau esu tikra, kad ji dėbtelėjo į
Rajeną *tuo* žvilgsniu – primerkusi jūros žalumo akis ir suspau-
dusi lūpas.

– Manyje nėra nieko netobulo, – atšauna Rajenas.

Iš Keitės burnos išsprūsta keistas garsas – nelyg prunkštelėjimas, nelyg kostelėjimas.

Panelė Tomson suraukia kaktą:

– Manau, Violeta bando pasakyti, kad mes visi esame Parazitai, Rajenai. Nebent tu esi superžmogus iš ateities, o tuo labai abejočiau.

Giliai įkvepiu. Stengiuosi nekreipti dėmesio į dilgčiojančias lūpas.

Norėdami užtikrinti tolesnę Parazitų paklusnumą, Genijai susirinkdavo į didžiulius koliziejus, kur kiekvieną savaitę būdavo kariami Parazitai; šis įvykis buvo vadinamas pakaruoklio šoku. Tačiau kai kurie Parazitai nusprendė nesitaikstyti su tokiu likimu ir susibūrė į maištininkų grupuotę, pasiryžusių sugrąžinti pagrindines Parazitų teises. Maištininkų lyderio vardas buvo Tornas.

Pasikuičiu tarp savo popierių ir surandu jo nuotrauką – atspausdintą kadrą iš filmo. Panelė Tomson paima lapą iš mano prakaituotų pirštų ir prismeigia jį prie kamštinės lentos. Torno portretas visiškai neatspindi jo galios, jo veržlumo. Tokiame mažame formate jis atrodo kaip sadomazochizmu užsiimantis piratas iš veiksmo filmo – nuo galvos iki kojų apsirengęs juodais odiniais drabužiais, akies raiščiu uždengęs dalį lyg nulieto veido.

Tornas sugalvojo sudėtingą sąmokslą pavogti Genijų vyriausybės paslaptis ir nurodė dviem ištikimiausiems maištininkams surasti jauną Parazitų merginą.

Jie užverbavo Rouzė.

Rouzė buvo šios istorijos herojė. Aistringa, impulsyvi, drąsi. Kiekvieną dieną be išimties noriu būti kaip ji. Kol kas mano rezultatai nėra džiuginantys...

Aistringa: mano pravardė yra Skaistuolė Violeta.

Impulsyvi: šiam pristatymui ruošiausi dvi dienas.

Drąsi: mano veidą muša prakaitas.

Tiesą sakant, vienintelis mus siejantis dalykas yra blyški oda – ir tas pats patinkančių vyrų tipas.

Aš linkteliu panelei Tomson, kuri supranta signalą ir prieina prie interaktyvios lentos. Pasileidžia vaizdo klipas iš jutubo. Tai pati pirmoji filmo scena – vaizdas lėtai priartėja prie Rouzės, kuri lipa išorine akmeninio koliziejaus siena. Ji atrodo žiauriai kietai – jos nugarą dengia ilgi tamsūs plaukai. Rouzė pasiekia sienos viršų, ir ją palydi tolydžio garsėjantis smuikų griežimas.

Vaizdas pasikeičia – ekrane pasirodo koliziejaus viduje sėdintys žiūrovai. Minia Genijų nuostabaus grožio veidais reikalauja Parazitų kraujo. Devyni pasmerktieji nuvedami prie medinės pakylės, kur jų kaklai apjuosiami storomis virvėmis. Žinau, kad liko vos kelios akimirkos iki juos išlaisvinant, tačiau vis vien jaučiu savo pilve atsiradusį nerimo mazgą. Akimirką žvilgtelį į savo klasiokus – jie atrodo išties susirūpinę, įsitraukę į filmo siužetą. Lūpų kampučiuose pajuntu beatsirandant šypsena.

Didžiuliame ekrane už pakylės pasirodo Genijų prezidentas, kuris pristato tariamus pasmerktųjų Parazitų nusikaltimus – vagystė, išprievartavimas, žmogžudystė. Kamera sugrįžta prie Rouzės, kurios tamsūs plaukai plakasi aplink veidą – ji žino, jog pasmerktieji Parazitai nusikalto tik tuo, kad yra vargšai ir miršta iš bado. Rouzė nusitraukia nuo diržo granatą, pabučiuoja ją ir nusivedžia į minią apačioje.

Vaizdo įrašas pasibaigia likus akimirakai iki sprogo.

Atsisuku į klasiokus, padrąsinta jų staigaus susidomėjimo.

Kol Genijų dėmesys buvo prikaustytas kilusio chaoso, maištininkai sėkmingai įvykdė savo suplanuotą misiją ir išgelbėjo pasmerktuosius Parazitus nuo liūdno galo. Rouzė nepastebėta nusiėjo išorine siena; ji užsitarnavo maištininkės vardą.

Tornas Rouzei paskyrė pačią pavojingiausią maištininkų misiją – patekti į Harperių dvarą. Rouzė infiltravosi į Plotų gilumoje esančius Harperių namus ir sugebėjo tapti paties namų šeimininko Džeremio Harperio, galingo Genijų pareigūno, verge. Norėdama pavogti įslaptintą informaciją, Rouzė greitai susidraugavo su Džeremio sūnumi.

Džeremio sūnaus vardas buvo Vilou.

Vilou. Pagrindinė priežastis, dėl kurios norėjau tapti Rouze. Ir nors mano rankos vis dar dreba dėl venomis srūvančių adrenalino likučių, pakėlusiu nuotrauką prieš klasę nepaleidžiu jos iš rankų. Tiesiog negaliu pakelti minties apie lentos smeigtuką, perveriantį šį nuostabų veidą. Į Vilou plakatą spoksojau valandų valandas, įsimindama kiekvieną jo karamelės spalvos odos bruožą ir ryškių skruostikaulių kontūrą. Iš poros mergaičių išgirstu gilius atodūsius, o tada iš galo pasigirsta klasiokės mėgdžiojantys garsai ir skambus juokas. Aš įkišu Vilou portretą atgal į savo lapų šūsnį, tačiau galvą apsėdusios mintys apie jį nesiliauja.

Šnipinėjimas ir santykiai su Genijumi – už šiuos nusikaltimus sučiuptas nelaimėlis Parazitas yra baudžiamas mirtimi. Tačiau Vilou buvo geras ir gražus vaikinys, ir Rouzė netruko suprasti, kad didžiausią pavojų jai kėlė jos pačios jausmai. Negalėdama išduoti Vilou, ji pabėgo iš Harperių dvaro taip ir neprasitarusi apie savo slaptą tapatybę. Ji grįžo į Parazitų miestą, kur Tornui pranešė apie nesėkmingą Harperių misijos baigtį...

– Nuobodu, – iš galo pasigirsta Rajeno balsas.

– Rajenai, rimtai, – supyksta panelė Tomson. – Baik pertraukti nėti Violetą. Mokaisi dvyliktoje klasėje, todėl iš tavęs tikiuosi bran-

desnio elgesio. – Ji atsisuko į mane ir nusišypsojo. – Manau, kad mes jau pasiekėme pagrindinį pasakojimo vingį, ar ne, Violeta?

Linkteliu galvą.

– Rouzė pabėgo iš dvaro norėdama jį apsaugoti – vietoje maištininkų ji pasirinko Vilou. Ji pasirinko meilę.

– Taigi, dar vienas pavyzdys, kaip net ir šiuolaikiniai populiariūs romanai seka tradicinėmis siužeto linijomis... prašau tęsti.

Vilou užsimaskavo kaip Parazitas ir sekė paskui Rouzė per visą miestą, beviltiškai trokšdamas ją susigrąžinti. Tačiau maištininkai jį sučiupo, ir galiausiai Vilou sužinojo apie pradinį Rouzės planą jį išduoti. Įkalinto belangėje Vilou širdis buvo sudaužyta. Geso paskutinis vilties spindulys.

Bet Rouzė prisipažino, kad iš tikrųjų jį myli, ir kartu jie pabėgo nuo maištininkų, pasiryžę drauge pradėti naują gyvenimą.

Tačiau meilė kartais nenugali visko.

Genijų policija juos susekė, ir Rouzė – už tai, kad norėjo suvilioti nekaltą Genijų vaikiną – buvo pasmerkta pakaruoklio šokiui.

Dar vienas įrašas iš jutubo. Rouzė vėl kolizijuje, tik šįkart ji stovi ant medinės pakylos su kilpa ant kaklo, o aplinkui didžiulė Genijų minia kaukia jos kraujo.

– *Liaukitės!* – ant pakylos užšoka Vilou. – *Mano vardas Vilou Harperis, o Parazitė, kurią norite pakarti, taip pat turi vardą. Jos vardas Rouzė. Ji pati drąsiausia ir geriausia mergina, kurią man teko pažinoti. Nesvarbu, Genijus ar Parazitas, – ji yra žmogus. Rouzė nėra nei viliotoja, nei nusikaltėlė. Ji mano geriausia draugė, ir aš myliu ją visa širdimi.* – Jis pažvelgia į jos ryžtingą veidą. – *Myliu tave, Rouze.*

– *Ir aš tave myliu,* – sušunka ji.

Aš žinau, kas dabar nutiks, savaimė suprantama, bet vis vien pajuntu ant blakstienų pakimbant sunkias ašaras bei nenumal-

domą troškimą įkišti ranką į ekraną ir nukirpti jos kaklą spaudžiančią virvę.

Staiga po Rouzės pėdomis prasiveria liukas. Jos kūnas krenta žemyn, kojos ima suptis ir spardyti orą – tai paskutinis jos šokis.

Vaizdo įrašas nutrūksta. Niekas netaria nė žodžio.

Galiausiai tylą nutraukia panelė Tomson:

– Kokia puiki ir niūri pabaiga! O gal tai dar ne viskas?

Aš papurtau galvą ir susirandu paskutinį savo suglamžytą užrašų lapą.

Vilou rankose laikė suglebusį Rouzės kūną, o jo ašaros krito ant bežadžio merginos veido. Jis prakeikė Genijus už tai, kad leido vyriausybės sankcionuotiems žudymams tęstis, ir meldė juos prie jo prisijungti. Šis tragiškas reginys taip sukūrė Genijus, kad jie susivienijo ir nugriovė kartuves.

Pakaruoklio šokis buvo uždraustas.

Rouzės mirtis pradėjo revoliuciją.

O Parazitai ir Genijai vėl ėmė vadintis žmonėmis.

Atrodo, kad sienos sugeria mano paskutinius žodžius. Man pavyksta nuryti, nors burna visiškai sausa. Vėl tylą. Norėčiau, kad Alisa būtų čia, – ji plotų, švilptų ir skanduotų: „Pakartot!“ O tada prisijungtų ir kiti.

Akimirką pagaunu Keitės žvilgsnį – ji pamerkia man akį. Nors tai ir nėra tokia viešo palaikymo išraiška, kokios tikėjausi, vis vien pasijuntu geriau.

– Ačiū, Violeta, – per akinių viršų žvilgteli panelė Tomson. – Pristatymas buvo puikus.

– Ačiū. Nenorėjau sumenkinti nuostabios knygos.

Panelė Tomson šypteli:

– Tai akivaizdu. Tavo pasakojime buvo tiek spalvų! Mes dar padarysime iš tavęs rašytoją.

Nuraustu iš pasitenkinimo. Iš mano draugių rašytoja visada buvo Alisa – iki dabar aš net nebuvau to bandžius.

– Ačiū, panele Tomson.

Subinlaižė! Mokytojos numylėtinė! – iš klasės galo šnypščia kažkas.

Susmunku į savo kėdę. Keitė niukteli mane ir sušnabžda: „Tau puikiai sekės.“ Bet aš vis dar girdžiu, kaip krizena Rajenas su savo sėbrais. Jų žodžiai ima lietis mano ausyse, skruostai vėl ima degti ir niežėti, o prakeikti užrašai niekaip neatlimpa man nuo rankų. Rouzė niekada taip nesusileistų. Plaukus it tamsų banguotą skydą užsimetu ant akių ir veido.

– Tai štai ir viskas, – taria panelė Tomson. – Mes išgirdome trijų labai skirtingų romanų siužetus, tačiau taip pat supratome, kad jų visų struktūra labai panaši.

Suskamba skambutis, kurį akimirksniu seka knygų, rašiklių ir kuprinių šnarėjimas.

Keitė padeda man nulupti popierių nuo drėgnų rankų.

– Dievaži, tau tikrai patinka ta prakeikta knyga.

– Aha.

– Jei tik būtum mačius savo veidą, kai paminėjai Vilou.

– Mano veidas visada toks.

Ji ima klapsėti blakstienomis.

– Tačiau Vilou buvo geras ir gražus vaikinasis, ir Violeta – atsi-prašau, Rouzė – netruko suprasti, kad didžiausią pavojų jai kėlė jos siautėjantys hormonai. – Keitė papučia lūpas, ir strazdanos ant jos nosies išsitempia.

– Atsiknisk, – nusijuokiu. Keitei visada pavyksta mane prajuokinti. Įtampa apleidžia kūną ir man pagaliau pavyksta sukišti beyrančius lapus į kuprinę. Keitė tik praėjusią vasarą atsikraustė į Londoną, todėl nepažinojau jos ilgai, bet mes iškart pajutome ryšį. Ji turi sarkastišką humoro jausmą, vartoja visokių žiauriai juokingų keiksmazodžių (pavyzdžiui, „šūdgalalis“ ar „putlalizys“) ir kalba su švelniu Liverpulio akcentu, dėl kurio visada atro-

do subrendusi – „žemės druska“, kartą apie ją pasakė mano tėtis. Kita vertus, Keitės veidas kaip lėlės, o jos plaukai šviečia švelniu raudoniu – ji atrodo lyg nužengusi iš Džeinės Ostin romano... Ji netgi groja violončele. Vienintelis dalykas, kuriuo groju aš, yra *Xbox* pultelis.

– Nesijaudink dėl Pimpalo, tu tiesiog jam patinki, – kumšteli mane Keitė.

– Aha, kurgi ne. Jam tiesiog gėda, nes praeitais metais mudvi su Alisa pagavome jį besriūbaujantį kino teatre.

Keitė pristumia kėdę:

– Nesvaik. Juk žinai, kad esi graži.

Aš tik nusijuokiu.

– Aha, po šitos nelaimingos pamokos prakaituoju kaip graži kiaulė.

– Vien tai, kad nesi aukštaūgė blondinė, kaip *kai kurios*, nereiškia, kad nesi graži.

Ji kalba apie Alisą. Aš nieko neatsakau. Iš tiesų sudėtinga, kai tavo geriausia draugė atrodo kaip nužengusi iš *Britain's Next Top Model*. Mano krūtinėje šaknis įleidžia pavydo grūdėlis, ir aš supykstu ant savęs. Išeiname į koridorių ir prisijungiame prie mokiniių bandos, skubančios grįžti namo.

Pakeičiu temą.

– Negaliu patikėti, kad dar neskaitei „Pakaruoklio šokio“. Tai tarsi ritualas, kurį privalai atlikti. – Paskutinius mano žodžius nusineša triukšmaujanti minia, ir aš vėl pasijuntu labai maža.

– Na, man nebereikia to daryti. Turėjai perspėti, kad išduosi knygos pabaigą.

– Tu net filmo nematei!

– Na, tu juk man sugadinai ir filmą.

Mes alkūnėmis prasiskinam kelią pro grupelę dešimtokių, kurios, atrodo, nežino nerašytos taisyklės, kad dvyliktokėms visos turi trauktis iš kelio.

Aš pusiau tyčia užminu ant kojos vienai blondinei.

– Taip, bet vis tiek verta – Raselo kūnas nuostabus. – Aš kalbu apie aktorį Raselą Džounsą, kuris filme vaidina Vilou.

– Tikrai? Tu nebuvai man to sakiusi. O štai ir Alisa.

Šypsena neapleidžia Keitės veido, tačiau visiškai dingsta iš jos akių. Kaip ir aš, Keitė iš kitų žmonių elgesio išmoko suprasti, kada artinasi Alisa. Kiekvienas vaikas ima žvilgčioti per petį, kiekviena mergina nutyla ir tvirtai suraukia antakius.

Ir iš tiesų – minia prasiskiria tarsi Raudonoji jūra, tačiau šįkart Mozė turi ilgas įdegusias kojas, kurios, rodos, praryja grindų plyteles Alisai artėjant link mūsų. Jos tobulą ovalo formos veidą nušviečia šypsena. Ji visada taip šypsodavosi, nuo pat pirmos dienos pradinėje mokykloje, kur mes ir susipažinome – tai šypsena, kuri priverčia tave atleisti Alisai už tai, kad gimė tokia graži.

Ji sustoja pačiame koridoriaus viduryje, visiškai tikra, kad niekas jos neužkabins ar nepastums.

– Tai kaip sekėsi?

– Šūdų krūva, – atsakau.

Keitė patapšnoja man per petį:

– Visai ne, viskas ėjosi puikiai.

– Aha, didelė puiki šūdų krūva, – atsakau.

Alisa permeta šviesius plaukus į vieną pusę:

– Nesijaudink, Vi, jie akivaizdžiai nesupranta „Pakaruoklio šokio“ grožio. Prasčiokai. – Ir reikšmingai žvilgteli Keitės pusėn.

– Su Šekspyru nesumaišysi, – sumurma Keitė.

Alisa atsidūsta.

– Kaip norėčiau sugrįžti į seną gerą Tomson klasę. Jūs gaunate daug daugiau naudingos informacijos nei mes. Siužeto struktūra, dievaži. Būčiau galėjusi tiek daug pasakyti.

Alisa labai mėgsta mums priminti, kad yra kylanti gerbėjų literatūros žvaigždė. Visi jos kūriniai paremti „Pakaruoklio šokio“

knyga – ji keičia siužetą, priverčia veikėjus paklusti jos valiai. Ironiška, kad jai norisi tai daryti ant popieriaus lapo, kai puikiai moka manipuliuoti žmonėmis tikrame gyvenime – galbūt rašydama ji tobulina įgūdžius? Aš vėl praryju tą pavydo gumulėlį.

– Panelė Tomson sakė, kad Violeta galėtų būti rašytoja, ar ne, Vi? – įsiterpia Keitė.

Alisa pažvelgia į mane ir mirteli rašalo mėlynumo akį.

– Kurgi ne. Tu visiškai neturi vaizduotės. Paprasčiausiai vis perrašinėtum „Pakaruoklio šokį“. – Jos ranka draugiškai apsiveja mano kaklą ir spusteli. – Aišku, tai nieko blogo. – Mano šnerves užpildo jos plaukų kvapas – vyšnių žiedai ir citrinžolė. Staiga pasijuntu labai ypatinga – Alisa viešai mane apkabino.

Keitė žvilgteli į laikrodį ir taria:

– Klausykit, panos, man reikia bėgt. Penktą valandą turiu violončelės pamoką. Pasimatysim rytoj, ar ne?

– *Comic Con!* – vienbalsiai atsakome mudvi su Alisa, tada atsisukame viena į kitą ir nusišypsoms. Šios dienos laukėme ištikus mėnesius. Mes susitiksime Raselą – susitiksime *Vilou*. Man vėl išdžiūsta burna, o pilve ima virpėti nenumaldomas jaudulys – lyg šlapią kūną būčiau labai greitai pasitrynusi rankšluosčiu.

– Mes eisime kaip „Pakaruoklio šokio“ veikėjos, ar ne? – pasitikslina Alisa.

– Aha, Neitas jau kelias dienas renka savo kostiumą, – atsakau aš. Neitas yra mano jaunesnis brolis. Jis dievina „Pakaruoklio šokį“, gal net labiau nei aš, jei tai įmanoma. Mama privertė mus temptis jį kartu su savimi. Ačiū, mama.

Toldama nuo mūsų, Keitė mesteli per petį:

– Iki rytojaus, fanatikė!